

andre ere fremførte her i Salen, og som jeg mener fortjene at imødegåas. For det første er der af enkelte Medlemmer rejst Dnsse om at faa en Kommission nedsat. Naar jeg imidlertid ser hen til den Grundighed, hvormed Lovforslaget er udarbejdet, og til den høitærede Ministers Udtalelse om, hvilken Sagkundskab der har været stillet til Ministerens Hjælp ved dets Affattelse, mener jeg, at en Kommissions Medsættelse kun vil tjene til at forhale dette saa vigtige Spørgsmaals Afgørelse eet, to, ja maaste mange Aar. Kommissioners Arbejder her til Lands gaa jo i Reglen ikke meget hurtig for sig, og det ligger ganske simpelt deri, at Kommissionernes Medlemmer som oftest opholde sig paa forskellige Steder omkring i Landet, og at Røgten af deres private Interesser forhindrer dem fra at komme: saa ofte sammen, som ønskeligt er. Kunde vi derimod ikke blive enige om at optage en anden Tanke, en Tanke, som jeg tror blev bragt frem af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (F. Bojsen), den nemlig, at Udvalget kunde sætte sig i Forbindelse med Fiskeribefolkningen? Jeg tror, at man i den Henseende vil have et udmærket MiddeL ved Haanden, nemlig at alle de Folketingsmænd, som repræsenterer Kredse, i hvilke der findes en Fiskeribefolkning, sætte sig i Forbindelse med denne — det agter jeg for mit Vedkommende at gøre — samle den til specielle Møder, hvor kun Fiskere komme, og forhandle med dem om, hvad der ligger dem paa Sinde angaaende dette Lovforslag. Naar man saa — ikke i et enkelt Møde, men i flere Møder — har faaet Sagen drøftet og faaet Fiskerne til at udtale deres Ansuelser, skal man samle disse sammen og som Medlem af Folketinget jende dem til Formanden for det Udvalg, der ganske vist bliver nedsat om Sagen, og som jeg tror vil være taknemlig for at faa saa mange Oplysninger som muligt. Det fejler nu imidlertid ikke, selv om Udvalget faar alle disse Oplysninger, at det ikke vil blive muligt at tilfredsstille alle Dnsse — det kan man sige a priori — men man maa haabe, at det dog derigennem kan lykkes at faa en Lov, som det store Flertal vil kunne være tilfreds med. Det var det ene, jeg havde at sige. — Jeg kommer dernæst til den anden Bemærkning. Det ærede Medlem for Præsts Amts 2den Valgkreds (A. Jensen) var meget indigneret over, at Lodsejere, der have Jord, som gaar til Stranden, have Ret til at fiske fra den Strand, som hører dem til, og til at etablere Aaleruser og al den Slags Ting. Han gif endog saa vidt, at han jagde, at det skal man afftasse, det er forældet. Sa,

jeg skal med Glæde og til Fordel for hele Fiskeribefolkningen være med dertil, naar han blot vil give Midler dertil. Jeg ser nemlig ikke rettere, end hvis vi vedtage en Lov, der siger, at i det og det Aar ophøre Kettinghederne, saa maa der ogsaa gives Bestemmelser om Bederlag for Ophøret af Kettinghederne, der maa gives Erstatning derfor. Hvis Regeringen og de to Ting ville gaa ind derpaa, vil det være mig en Fornøjelse, og jeg skal gerne virke med til denne Sags Fremme, thi det er min Mening, at saa gøre vi noget virkelig godt for vore Fiskere. Der er mange, der raabe paa, at Lodsejernes Kettingheder skulle afftasses, men de angive ikke Midlerne, hvorved det kan ske. Det er jo imidlertid kun et Knips iommen, der ikke fører til noget. Der er derimod i Dag faldet en Ytring fra den ærede Folketingsmand for Sorø Amts 3dje Valgkreds (Røedt), som jeg synes, man kunde gaa med til, og som Udvalget burde overveje nøjere og se at blive enig med den høitærede Minister om. Denne Ytring var, at, naar en Grundejer, som har Ret til at drive Fiskeri ved Stranden, ikke benyttede den inden en vis Tidsfrist hvert Aar, skulde de omkringboende have Ret til at drive Fiskeriet i den Tid. Derved vilde forhindres, at Stimer af Fisk, der f. Eks. passerede Store Bælt ikke gif tabte, men kom Fiskerne til gode. Jeg finder, at det er en smuk og fornuftig Tanke, og den kunde vistnok optages, uden at nogen som helst Godsbesidder eller Fordejendomsbesidder, der bor i Nærheden af Stranden, kunde have det mindste at indvende derimod. Man fortvædiger ham ikke det allermindste derved. — Der er talt saa meget om det første Stykke af § 6, men i det lille 2det Stykke i § 6 staar der: „Nalegaardsretten maa ikke adstilles fra den tilstødende Grund.“ Dette maa vel være saadan at forstaa, at den ikke maa bortfælges. Men kan den da bortforpagtes, og i saa Tilfælde paa hvor lang Tid? Det kunde jo tænkes, at man omgif Bestemmelsen ved at bortforpagte Retten for en saa lang Aarrække, at denne Bortforpagtning betød det samme, som at Retten var adstilt fra Grunden. Dette Spørgsmaal kunde jeg ønske at faa besvaret af den høitærede Minister.

F. Sage: Det er netop angaaende Nalegaardsretten, jeg ønskede at sige et Par Ord, da jeg tror, der er nogen Misforstaaelse til Stede angaaende denne Ting. For det første har man fremstillet Sagen, som om det var noget, der var fastsat i Fiskeriloven af 1888, og som om det var en Ret, man om end ikke havde tillagt, saa dog udvidet